

Sygn. akt IV KK 274/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie J. F.

skazanego za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. oraz ukaranego za wykroczenie
z art. 119 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 30 września 2020 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt III K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środkach karnych i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania;**

**2. obciąża Skarb Państwa wydatkami za postępowanie
kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt III K (...), uznał oskarżonego J. F. za winnego popełnienia: wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności oraz przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i na podstawie art. 190 § 1 k.k., art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy ograniczenia wolności. Na podstawie art. 82 § 3 k.p.w. Sąd zaliczył ww. na poczet kary orzeczonej w pkt 1 wyroku okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a na mocy art. 230 § 2 k.k. zwrócił mu dowody rzeczowe. Zarazem, zgodnie z art. 41a § 1 i § 4 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego J. F., za czyn przypisany mu w pkt 2 wyroku, środki karne w postaci zakazu kontaktowania się, z wyjątkiem formy pisemnej, z pokrzywdzoną M. F. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 16 czerwca 2017 r.

Wyrok Sądu Rejonowego w C. został zaskarżony w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych - pkt 5, na korzyść oskarżonego J. F. przez Prokuratora Generalnego.

Skarżący sformułował zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., polegającego na orzeczeniu wobec J. F. - na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. - środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się, z wyjątkiem formy pisemnej, z pokrzywdzoną M. F. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów, bez wskazania okresu obowiązywania tych zakazów, w sytuacji gdy powołane przepisy przewidują możliwość orzeczenia

powyższych środków karnych na okres od roku do lat 15. W związku z podniesionym zarzutem Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonych środków karnych - pkt 5 rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając oznaczenie kasacji jako wniesionej na korzyść skazanego skarżący stwierdził, że brak określenia w wyroku terminu, na który został orzeczony środek karny, oznacza, że środek ten jest złożony na korzyść oskarżonego. Brak bowiem oznaczenia terminu zakazu powoduje, że obowiązuje on bez ograniczenia czasowego (bezterminowo), zwłaszcza że w postępowaniu wykonawczym usunięcie tego uchybienia nie jest prawnie możliwe (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 14 października 2014 r., sygn. akt III KK 124/14, Lex nr 1523391; 30 marca 2015 r., sygn. akt II KK 75/15, Lex 1659231, 7 czerwca 2018 r., sygn. akt V KK 172/18, Lex nr 2509700).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i jako taka podlega uwzględnieniu.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie zapadło z rażącą obrazą przepisów prawa karnego materialnego, wskazanych w zarzucie kasacyjnym. Sąd Rejonowy w C. , na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. orzekł wobec J. F. zakaz kontaktowania się, z wyjątkiem formy pisemnej, z pokrzywdzoną M. F. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów. W wyroku nie określono jednak czasu trwania przedmiotowych środków karnych.

Zgodnie z treścią art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. sąd jest zobowiązany do określenia czasookresu obowiązywania orzeczonego zakazu. Wskazane uchybienie miało istotny wpływ na

treść wyroku, powodując, że przedmiotowe rozstrzygnięcie nie zawiera koniecznego, merytorycznego elementu, bez którego nie wiadomo, jak długo orzeczone wobec skazanego zakazy mają obowiązywać. Przeoczenie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazów wymienionych w art. 39 pkt 2b k.k. uznać należy za rażące uchybienie przepisom prawa karnego materialnego, wskazanym w zarzucie skargi.

Zgodnie z art. 43 § 1 k.k., zakazy oraz obowiązek wymieniony w art. 39 pkt 2a i 2b k.p.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15. Obowiązkiem sądu orzekającego jest wskazanie czasu obowiązywania orzeczonego zakazu, przy czym ustawowy wymóg określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wyklucza możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu, bowiem czasu tego nie da się określić przy wykorzystaniu dyspozycji art. 13 § 1 k.k.w. i zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o wydatkach uzasadnia treść art. 638 k.p.k.